

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπερβοίας, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΗΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει
ἐν ἑλλαν. ἑκταῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ· ΕΚΑΘΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΜΕΡΕΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμερου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέσιον.

Περίοδος Β'—Τίμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1928

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

(Χριστουγεννιάτικο Διήγημα)

Ἦτανε παραμονὴ τῶν Χριστουγεν-
νων. Ἄφθονο χιόνι ἐπερτε καὶ ἐσκέπα-
ζεν ὅλη τὴν πεδιάδα. Ὅλα ἦτανε σιω-
πηλά.

Στὴν ἀκροασιά, σ' ἓνα στενὸ δρόμο
ποὺ τὰ ψηλὰ δένδρα τὸν ἐσκέπαζαν μὲ
τὰ ἀσπρισμένα τους ἀπὸ τὸ χιόνι κλα-
διά, κάποιος ἐβάδιζεν ἀργά, κουρασμέ-
νος ἀπὸ πορεία μακρινή.

Ἦταν νέος, ξεσκούφωτος, πολὺ ἀπλά-
ντυμένος· τὰ μαῦρα του μαλλιὰ βρεγμέ-
να ἀπὸ τὸ χιόνι, ἦταν κολλημένα στὸ
ὄμορφό του μέτωπο, τὰ μάτια του εἶ-
χαν μιὰ παράξενη λάμψη καὶ ἡ μορφὴ
του ἀκτινοβολοῦσε δύναμη καὶ καλο-
σύνη.

Καθὼς ἐβάδιζε ἀπορροφημένος ἀπὸ
τὴς σκέψεις του, τὸ πόδι του ἐσκόνταψε
ἐπάνω σὲ κάτι ἀπαλό, καὶ ἀμέσως ἐ-
σκυψε καὶ βρῆκε ἓνα μικρὸ πουλάκι
παγωμένο, ποὺ θὰ εἶχε πέσει ἀπὸ τὴ
φωλιά του. Ἐκάθισε λιγάκι στὴν ἀκρὴ
τοῦ δρόμου καὶ μὲ τρυφερότητα ἔχωσε
τὸ πουλάκι στὸ στήθος του γιὰ νὰ τὸ
ζεστάνῃ.

Μακριὰ στὸ βάθος διεκρίνοντο οἱ χιο-
κοιμένες στέγες κάποιου χωριοῦ, μὲ τὸ
καμπαναριό του· καὶ τὸν ψηλὸ πύργο
μίας βίλλας. Σὰ λίγο ὁ ξένος σηκώ-
θηκε, ἄφισε ἐλεύθερο τὸ πουλάκι νὰ πε-
τάξῃ τερετίζοντας στὴ φωλιά του, καὶ
μὲ βῆμα ἀργὸ ἐκινάρησε πάλι τὸν δρό-
μο του.

Ὅταν ἐνόχτωσε, ἐφθάσε στὸ χωριό.
Μάταια χτύπησε πύρτες, ζητώντας φι-
λοξενία. Κανένας δὲν τὸν ἐδέχθηκε. Καὶ
ὡς χτύπησε καὶ τὴ θύρα τῆς βίλλας, ὁ
θυρωρὸς τοῦ φώναξε ἀπὸ ψηλά:

— Γιὰ κοίταξε τὸν ἀλήτη, ποὺ θέλει
ν' ἀνησυχῆσῃ τὸν ἀφέντικὸ μου. Φύγε!
γλήγορα ἀπὸ δῶ.

Καὶ ὁ ξένος, χωρὶς νὰ πῆ λέξη, ἐξα-
κολούθησε τὸν δρόμο του, καὶ ὅλοι τὸν
ἐκοιτοῦσαν μὲ περιέργεια, γιατί' ἐν καὶ
ἦτανε ἀπλά ντυμένος, εἶχε κατὶ ποὺ τὸν

ἔκανε νὰ ξεχωρίζῃ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Χτύπησε καὶ τὴν πόρτα τοῦ παπα.
Ἦ παπαδιά τοῦ ἀνοίξε, καὶ ἀφοῦ τὸν
κοίταξε μὲ κάποια ὑποψία, τὸν ἄφισε
νὰ μῆχ' στὸν διάδρομο. Σὰν ἐφθασε καὶ
ὁ παπάς, ὁ ξένος τὸν ρώτησε μὲ γλυκύ-
τητα. — Ἀδελφέ μου, θέλετε νὰ μὲ φιλο-
ξενήσετε ἀπόψε;

Ὁ παπάς, ἐνῶ ἐκοίταζε στὴν ἀρχὴ
μὲ ἀγανάκτηση τὸν παράξενο ἐπισκέπτη,
ὅταν ἄκουσε νὰ τὸν ἀποκαλῇ ἀδελφὸ
του, ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ γιὰ
τὸ θράσος του.

— Ἀδελφέ μου, ξανάπε ὁ ἀγνωστος,
στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὑπηρετεῖς,
θὰ μὲ δεχθῆς ἀπόψε;

Ἡ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ
Ἔργο τοῦ μεγάλου ζωγράφου Ροδρῆγους.

ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΚΟΜΑ μιλούν εδώ, — και παντού υποθέτω, — για τις εισαγωγικές εξετάσεις που έγιναν φέτος στο Πανεπιστήμιο. Φαίνεται πως οι υποψήφιοι «ακαδημαϊκοί πολίται» τάκταν θάλασσα στα γραπτά: Έγραψαν όλες τις ανοησίες μ' όλες τις ανορθογραφίες του κόσμου. Έφριξαν οι εξεταστές τους, έφριξαν κι' όσοι είδαν, στις έφημερίδες, δείγματα της φοβερής αυτής «ἀγραμματοσύνης». Κι' είπαν: Πού πάμε; Τα παιδιά μας λοιπόν δεν μαθαίνουν πιε' γράμματα; Βγαίνουν από το Γυμνάσιο ξύλα-κούτσουρα; Και θέλουν να μπουν στο Πανεπιστήμιο, γραφογτας:

... το ταῦτα με το φι
Και το σταυρός με ζήτα,
Τό δέ ένασμενίζομαι
Μ' ένα ζευγάρι ζήτα

Όπως έλεγε ο παλιός σατυρικός: Ποιός φταεί τώρα; Τα παιδιά που δεν διαβάζουν; Οι δασκάλοι που δεν μαθαίνουν, ἀγράμματοι ίσως κι' αυτοί άλλο τόσο; Τα καινούργια εκπαιδευτικά προγράμματα; Τα καινούργια βιβλία; Η καινούργια γλώσσα; Τι;

Πολλοί, φυσικά, τάρριξαν όλα στη γλώσσα, στην κομπολόια τη Δημοτική. Αφότου, είπαν, μπήκε στα σχολεία αυτή η' παλιόγλωσσα, τ' παιδιά δ' μαθαίνουν ελληνικά. Ούτε ορθογραφία, ούτε σύνταξη, ούτε τίποτα! Κι' άπάνω σ' αυτό το μωτίθο, οι έφημερίδες έγραψαν ένα σωρό, — ή γα πώ καλύτερα, έπωφελήθησαν να γράφουν στις έφημερίδες εκείνοι που μισούν και πολεμούν τη Δημοτική. Αλλά δεν γίνεται πιό κακόπιπτο από το τελευταίο τους αυτό επιχείρημα! Γιατί λίγα χρόνια έχει που μπήκε ή Δημοτική, στις πρώτες τάξεις μόνο του Δημοτικού. Οι άπόφοιτοι του Γυμνασίου, που έδωσαν φέτος εισαγωγικές στο Πανεπιστήμιο, δεν την έφτασαν. Όταν, εδώ και δέκα ή δωδεκα χρόνια, πηγαίαν στο Δημοτικό, μάθαιναν κι' αυτοί άμέσως, άπευθείας την αρχαία, με τ' περίφημα β' και α'. Την εξακολούθησαν και στο Ελληνικό και στο Γυμνάσιο, από τόν Αίωπο και τό Λουκιανό, ως τόν Όμηρο και τό Σοφοκλή. Κι' άν, αργότερα, στο «Νεολληνικά» τους του Γυμνασίου υπήρχε και κανένα πεζογράφημα στη Δημοτική, άποτελούσε εξαίρεση, που συχνά μάλιστα ά καθηγγητής, ένθερμος καθαρευουσιανός, την υπερηφάνουσε. Τι έχει λοιπόν να κάνει ή Δημοτική, άν δεν έμαθαιναν ορθογραφία αυτά τ' παιδιά, που άρχισαν και τελείωσαν με την αρχαία;

Αλλά έστω. Ας παραδεχθούμε πως μερικά πρόσφτασαν την καινοτομία, διά-

βασαν κι' εν' Αναγνωσματάρι της Δημοτικής. Μήπως κι' ή Δημοτική δεν έχει ορθογραφία; Μήπως δεν κρατεί την Ιστορική ορθογραφία σ' όλες τις λέξεις που έχουν ρίζα αρχαία; Τό παιδί, π. χ., είδε στο Αναγνωσματάρι του τις λέξεις άπαιτώ, άνδρωπος, ψιγή, τρώγω, ρομείζω, τι φταίει, σς παρακαλώ, τό Αναγνωσματάρι κι' ή Δημοτική; Φταίει τό παιδί που δεν πρόσχε, που δεν διάβαζε, που δεν έγραφε. Αν πρόσχε, άν μάθαινε να γράφει αυτές τις λέξεις σωστά, πρώτο δεν θάκανε λάθη στην κοινή γλώσσα. — πού κι' αυτό βέβαια δεν είναι μικρό πράγμα. — έπειτα θάχε και μια πολύ καλή βάση για την ορθογραφία της αρχαίας. πού θά τή μάθαινε στο Ελληνικό εκδολόγιστα. Κι' όχι μόνο την ορθογραφία, αλλά και τό λεξικό, και τή σύνταξη κι' έλο τό μηχανισμό της Ελληνικής, όπως τή μαθαίνουν κι' οι ξένοι, που σήμερα στην αρχαία είναι δασκάλοι μας. Γιατί μήπως αυτοί, — οι Γερμανοί, οι Άγγλοι, οι Γάλλοι, — μαθαίνουν την αρχαία ελληνική από τό Δημοτικό Σχολείο; Οχι βέβαια! Τή γλώσσα τους πρώτο μαθαίνουν, τή δημοτική τους. Έστερα άρχίζουν τάρχατα ελληνικά, και σε λίγα χρόνια γίνονται ξεφτέρια. Φαντασθήτε λοιπόν πόσο πιό ξεφτέρια, και πόσο πιό γρήγορα, πρέπει να γίνεται τό Ελληνόπουλο, όταν άρχίζει με τή γλώσσα του, τή δημοτική του, — πού είναι κι' αυτή ελληνική και πού τόσα κοινά έχει με την αρχαία. Φτάνει μόνο να προσέχη, να είναι καλός μαθητής. Όταν όμως δεν έχει ζήλο, επιμέλεια, φιλοτιμία, όχι με τ' α' και με τ' β', αλλά και με τόν Όμηρο ναρχίζη, θά μείνη άνορθόγραφος κι' ἀγράμματος για πάντα. Είναι ζήτημα τώρα;

Αλλά υπάρχει κι' άλλο επιχείρημα, σπουδαιότατο: Από χρόνια τώρα, ή Διάπλασι γράφεται στη Δημοτική. Και στη Δημοτική της γράφουν όλα τ' παιδιά της. Είναι μια απλή κι' ωραία γλώσσα, καθόλου μαλλιάρη, που συνήθισαν και να τή διαβάζουν μ' ευχαρίστηση και να τή γράφουν μ' εδκολία και ακρίβεια. Πώς λοιπόν τ' Διαπλάσοπουλα μαθαίνουν, ξέρουν επίσης καλά και τάρχατα; Πώς προδιβάζονται πάντα με άριστα και με λαν καλώς... τό λιγότερο; Πώς παίρνουν όλα τ' βραβεία στα σχολεία τους; Πώς πετυχαίνουν σ' όλους τους διαγωνισμούς όπου εξετάζονται κι' ελληνικά; Πώς μπαίνουν πρώτα-πρώτα, με τ' σπαθί τους, στις διάφορες ανώτερες Σχολές και στο Πανεπιστήμιο;

Αυτό είναι γεγονός που δεν μπορεί να τό άμφισβητήσει κανένας. Σ' όλα τ' σχολεία, άνώτερα και κατώτερα, σ' δ-

λες τις τάξεις, οι πρώτοι μαθητές, οι πρώτες μαθήτριες, είναι Διαπλάσοπουλα. Κι' από τούς άπόφοιτους του Γυμνασίου, που δίνουν εξετάσεις για τό Πανεπιστήμιο, τ' Διαπλάσοπουλα πετυχαίνουν άνεξαίρετως. Καί φέτος πέτυχαν όλα. Όταν ή «ἀγραμματοσύνη», που έγινε τό ζήτημα της ημέρας μετά τις εισαγωγικές στο Πανεπιστήμιο, μόνο με τ' Διαπλάσοπουλα δεν έχει καμιά σχέση. Γιατί αυτά, αγόρια και κορίτσια, είναι παιδιά που μαθαίνουν γράμματα γαρά. Τ' Άλλα, εκείνα που τάκταν φέτος θάλασσα στα γραπτά τους, εκείνα που δεν έχουν ούτε ορθογραφία, ούτε γνώση, ούτε γνώσεις, — γιατί έγραψαν κι' άνοησίες, — δεν είναι Διαπλάσοπουλα. Μπορεί να διαβάζουν «περιοδικάκια», έφημερίδες, σ' τι θέλετε, μά τή Διάπλασι τήν άγγουρουν. Η τή γνωρίζουν από τόσο μακριά, τόσο επιτόκια, όσο και τή Γραμματική τους. Και να σς πω τώρα τήν ιδέα μου: Είναι τέτοια, ακριβώς γιατί δεν είναι Διαπλάσοπουλα! Ας τάκανε κάποιος, όταν ήταν άκόμα στο Δημοτικό, στο Ελληνικό, στο Γυμνάσιο έστω, και θά βλέπαμε άν δεν άμπαιναν φέτος στο Πανεπιστήμιο θριαμβευτικά, εκεί πού τώρα διώχθηκαν με τόσο θόρυβο;

Καί μένα παιδιά! τί άτρυχα που στάθηκαν, να μη γνωρίσουν στον καιρό τους τή Διάπλασι! Και τί τυχερά, τί ευτυχισμένα παιδιά είσθε σεις που τή γνωρίζεται, τήν αγαπάτε και... τήν άκούτε!

Σς άσπάσομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Ιουλίου Βέρν)

— Σονέζια από τό προηγούμενο —

Τό πρωί, κατά τις 9, ο Μπριάν κι' ο Γόρδων είχαν πάει πέρ' από τό ποτάμι για να λθουν άν έκανε να χτίσουν ένα πρόχωμα στο στενό, ανάμεσα λίμνης και βάλτου. Κι' αλήθεια θάταν σωτήριος ένας προμαχώνας εκεί, γιατί άν καμιά φορά έβλεπαν εγκοίριως πως πλησιάζει ο Ουάλστον, οι σκοπευτές της άποικίας μπορούσαν να όχυρωθούν εκεί και να τόν άποκρούσουν ή και να τόν σκοτώσουν.

Είχαν προχωρήσει ως τριακόσια βήματα από την όχθη, όταν ο Μπριάν πάτησε ένα πράγμα που έσπασε. Έσκυφε να ιδη τί ήταν αυτό τό πράγμα, — ίσως κανένα κοχύλι άρημένο εκεί από τήν παλιόροια, — αλλά τή στιγμή εκείνη, ο Γόρδων, από πίσω του, τού φώναξε:

— Στάσου, Μπριάν! στάσου!
— Τι τρέχει; ρώτησε ο Μπριάν.
Ο Γόρδων είχε πλησιάσει, και σηκώνοντας από κάτω τ' κομμάτια εκείνου του πράγματος, τ' άδειξε στο σύντροφό του λέγοντας:
— Τρέξ!

— Τι, δεν είναι κοχύλι;
— Όχι, φίλε μου! είναι ένατσιμ-ππουκάκι!
Πραγματικώς, ο Γόρδων κρατούσε μια ναυτική πίπα, που ο σωλήνας της είχε σπάσει.
— Κανένας από μας δεν καννίζει! φώναζε. Άρα αυτό θά το έπιασε τού Ουάλστον.
— Άές; έκαμα ο Μπριάν. Ίσως... εκτός αν ήταν τού πατριώτη μου, τού ναυγοδού.
— Άδύνατο! άποκρίθηκε ο Γόρδων. Κοίταξε. Αυτό έχει άκόμα μέσα καννός, και καννός φρέσκο!
— Όπτε, — ήταν ελοφάνερο, — λίγες ή μέρες, ίσως λίγες ώρες πριν, ο Ουάλστον ή κάποιος από τούς δικούς του είχε προχωρήσει ως εκεί!
Ο Μπριάν κι' ο Γόρδων γύρισαν τρεχάτοι στη σπηλιά. Κι' ή κυρά-Καίτη, άμα είδε τó εύρημα, τó εγνώρισε άμέσως: ήταν τότσιμπουκάκι τού Ουάλστον.

Ο κίνδυνος έφτασε πιε' στα πρόθυρα της κατοικίας. Καινούρια λοιπόν συμβούλια, κι' άλλες προφυλάξεις, κι' άλλα σχέδια άμυντικά.

Τήν ημέρα θά υπήρχε πάντα σκοπός στην κορφή του ψηλού βράχου, για να είδοποιεί άν έβλεπε τίποτα ύποπτο. Τή νύχτα, δυο από τούς μεγάλους θάγγουρους, προσέχοντας σε κάθε κρύτα, κάθε θόρυβο που θάκουγόταν απέξω.
Αμέσως οι δυο πόρτες στερεώθηκαν καλά και στη σπηλιά κουβαλήθηκαν μεγάλες πέτρες, ώστε να φράξουν, σε μίαν άνάγκη, τις πόρτες από μέσα και να μην μπορέση να τις άνοίξη ο έχθρός.

«Παράτησαν τό πτώμα τού γουανάκου στα πουλιά...» (Σελ. 31, στ. γ')

Τα δυο παραθυράκια έγιναν θυρίδες τών δυο μικρών κανονιών. Τό ένα θά υπερέσπιζε τήν προς τό ποτάμι πλευρά της σπηλιάς, τό άλλο τήν προς τή λίμνη. Έτοιμάσαν επίσης και τ' τουφέκια και τ' περιστοφια κι' ο,τι άλλο όπλο είχαν στο φρουρίό τους.

Η κυρά Καίτη έπιδόκιμαζε αυτά τ' μέτρα. λυπόταν όμως που δεν ήταν μαζί τους κι' ο γενναίος, ο έμπειρος Έθων. Αυτός βέβαια θά διοργάνωνε τήν άμυνα καλύτερα. Αλλά πούος ζέρει πού θά βρισκόταν ο κακόμοιρος! Θά τόν κρατούσαν φυλακισμένο, περιορισμένο, μπορεί και να τόν είχαν σκοτώσει, να μη μαρτυρήση τό κακούργημά τους.

Ήταν 22 τού Νοέμβρη, και δυο μέρες τώρα ή άτμόσφαιρα ήταν βαρεία και πνιγνή. Μεγάλα, πυκνά σύννεφα έρογοδιόβαιναν πάνω άπ' τ' νησι και βροντές άκουγόταν από μακριά. Έρχόταν θέελα δυνατή.

Τό βράδυ τ' παιδιά, αφού έθαλαν και τή βάρκα στην άποθήκη, μάζεύτηκαν στη σπηλιά νωρίτερα από τό συνηθισμένο.
Αμπρωθήθηκαν καλά, έκαμαν τήν προσευχή τους, εδχήθησαν καληνύκτα στις οικογένειές τους, και οι μικροί πλάγισαν.

Κατά τις εννιάμισυ, χαλούσε ο κόσμος άπ' τις βροντές και τις άστραπές. Η βροχή όμως δεν είχε άρχίσει, ούτε φυσούσε καθόλου. Οι συχνές θυρίδες, φώτιζαν τή σπηλιά, κι' οι μικροί κουκουλωνόνταν ως τό κεφάλι για να μην τις βλέπουν. Άκουγαν όμως τις φοβερές βροντές κι' ο τρόμος τους ήταν μεγάλος. Πού να κοιμηθούν!

Ο Μπριάν, ο Δόνιφταν κι' ο Βάξτερ μισάνοιγαν κάθε τόσο τήν πόρτα και κοίταζαν έξω, αλλά θάμπωμένοι από τις άστραπές, τήν ξανάκλειναν εύθες και γύριζαν στις θέσεις τους.
Μόνο κατά τ' μεσάνοιχτα έπιασαν οι κεραυνοί. Τά σύννεφα που είχαν χαμηλώσει σχεδόν ως τή γή, τ' άσχηκωνε ένας άέρας δυνατός. Κι' άμέσως άρχισε βροχή ραγδαία.

«Ένας άνθρωπος, καταμουςκεμένος, δρομαίος, εισέρμησε στη σπηλιά.»

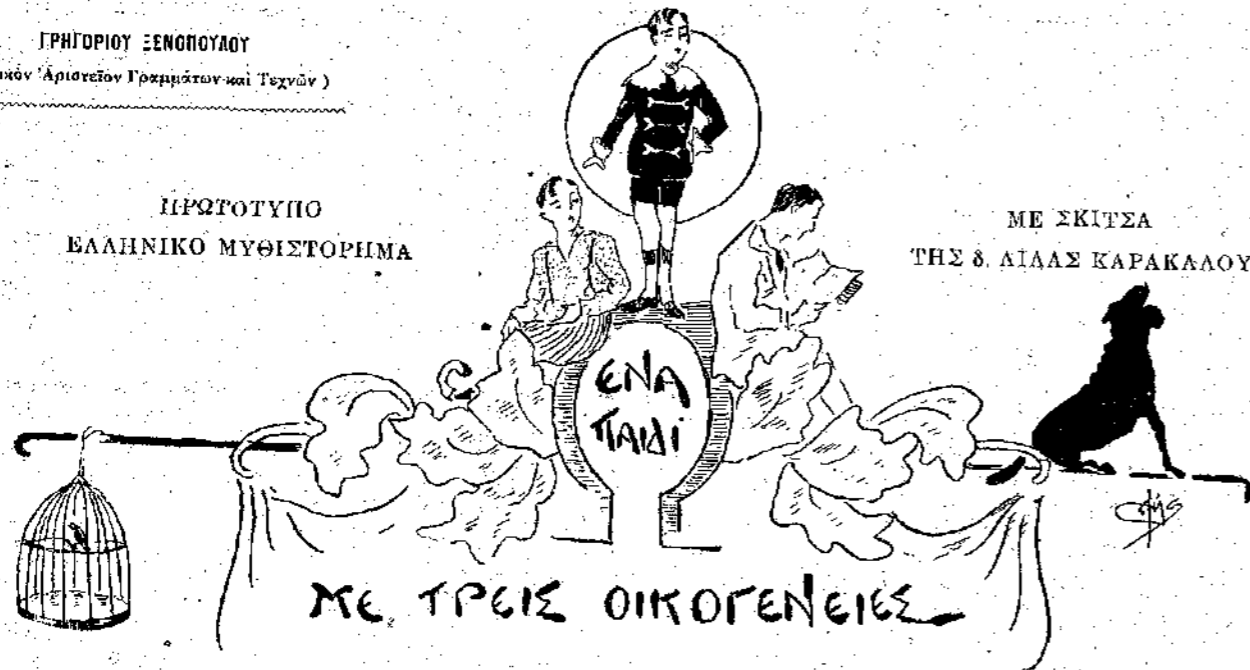
Οι μικροί σάχασαν κάπως και, μέσ' άπ' τ' σκεπάσματα, τόλμησαν να ξεπροβάλουν δυο τρία κεφαλάκια.
Κι' οι μεγάλοι τώρα έτοιμαζόταν να πλαγιάσουν. Μά εξαφνα παρατήρησαν πως ο Πιστός ήταν άνήσυχος. Σηκωνόταν, έτρεχε ως τήν πόρτα και διαρκώς έγγρύλιζε ύπόκωφα.
— Μή μυρίστηκε τίποτα ο Πιστός; είπε ο Δόνιφταν προσπαθώντας να καταπραύνη τό σκόλο.
— Αυτό πρέπει να τό εξακριβώσουμε, είπε ο Γόδων.
— Όχι, είπε ο Μπριάν να μη βγη κανένας έξω. Ας μείνουμε άγρυπνοι κι' έτοιμοι γι' άμυνα. Είναι αρκετό.
Πήραν τ' τουφέκια τους, τ' πισόλια τους, και πήγαν στις πόρτες να κρασθούν. Τίποτα δεν άκουγόταν. Κι' όμως ή άνησυχία τού σκόλου εξακολουθούσε. Τώρα μάλιστα γαύγιζε και δυνατά, κι' ήταν άδύνατο να τόν κάμουν να σωπάση.
Αξαφνα άκούστηκε απέξω μια τουφεκιά. Θάπασε ως διακόσια βήματα άπ' τή σπηλιά.
«Όλοι στάθηκαν σε προσοχή. Πίσω άπ' τις πόρτες, ο Δόνιφταν, ο Βάξτερ, ο Ουέλκοξ, έτοιμοι να πυροβολήσουν όποιον θά πλησίαζε. Κι' οι άλλοι άρχισαν να τις όχυρώνουν με τις πέτρες που είχαν κουβαλήσει γι' αυτόν τόν σκοπό στη σπηλιά.
(Ακολουθεί) Μεταφρ. Η. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Εθνικόν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

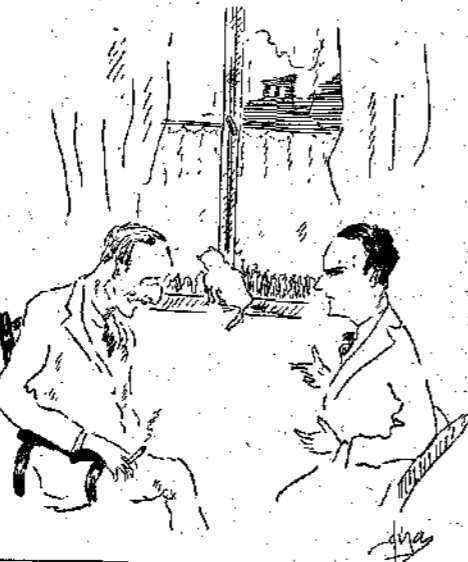
ΜΕ ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ δ. ΛΙΔΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΉΤΑΝ τὸ χρόνο' ἐκεῖνο ποὺ δημοσίευσε ἡ «Διάπλασις», κατὰ δική μου μετάφραση, τὸ κλασικὸ μυθιστόρημα τοῦ Μάλδ «Χωρὶς Οικογένεια»... Ὁ Ρεμής τὸ '07...

Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ... Ἡ ζωὴ σας μοιάζει με τοῦ Ρεμῆ... Ὁ Ρεμῆς τὸ '07...

Μοῦ φαίνεται πὸς θὰ δώσω ὕλικό, γιὰ νὰ γράψετε ἓνα τερπνὸ κ' ὀφελίμο βιβλίον... (Σελ. 42, στ. γ')

νὰ καταλήξῃ. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκα ἐν θαρρυντικῶν: — Ναι, ἀπὸ εἶναι τὸ καλύτερο... Ὁ Ρεμῆς τὸ '07... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ...

— Ἐννοία σας, θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα ἐγώ... Ἐπειδὴ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ...

Ποιὸς; ποῖα; ποῦ; Ἐ, μόνο αὐτὸ δὲν τῆξερὲ κανένας... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ...

Ὁ Πανάγαρς με τὸ θιάσο του... (Σελ. 43, στ. β')

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ 1. Τὸ Θεατράκι τοῦ Πανάγαρη — Ὡς τὰ ὀκτὼ-ἐννιά μου χρόνια, εἶχα τὴν ἰδέαν πὸς γεννηθήκα στο χωριὸ ὅπου...

κεντρικὸ μέρος, κοντὰ στὴν πλατεία... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ...

μου τὰ παιδιὰ σου νὰ βλέπουν θεάτρο χάρισμα... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ... Ὡς ἐπεὶ θύμας ἐθέλω, ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ...

παθητικά. Και κανείς δεν το συχαίνεται.

Τα τρία άσπρα ποντίκια του Πανάγαρη λέγονταν Χιονούλα, Μπαμπακούλα και Γαλάτεια...

Μόνο η μικρούλα Γαλάτεια δε μάζε-δειξε ποτέ πώς είχε κι' αυτήν τη γνώση...

Ο Φάνης, η Νίνα και... η Ηυθία. Έπειτα έρχόταν η σειρά των παιδιών...

Καθώς είπα, ο Φάνης έπαιξε φουσαρμόνικα και τραγουδούσε.

(Ακολουθεί)

Τ' ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Τ' άστέρι - τον οδηγητή πούθε ο Θεός σταλήμα - Από μιστά τους χάσανε οι Μάγοι μια βραδιά...

Στη Δύση φέξαν μάτια: άστρο εκεί κανένα. Μάτια στην Ανατολή, στο Νότιο, στο Βορείο...

Ο Μαύρος δμως βασιλιάς, πού ταπεινός αυτός, Αφού κι' όλοι δυό Λευκοί τον έπεριφρονούσαν...

Κι' ενώ λοιπόν τά κοίτιζε, πιά στο νερό σκυφτός, Σ' ένα κομμάτι τούρανού που εκεί καθρεφτιζόταν...

(Κατά τον Edmond Rostand)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

(Μηθοιστόρημα από G. H. DE RICHTER)

Συνέχεια από το προηγούμενο - Κοίταζε τη βαλσαμωμένη γάτα, δυό βαλσαμωμένους γλάρους κι' έναν σκίουρο...

Άλμονο! ο μάγος δεν την αγαπούσε, θά τη μεταμόρφωνε κι' αυτή, θά την έκανε ίσως ένα πουλί, ένα τρυγόνι...

Τότε όμως, Θεέ μου, πώς θά τη γνώριζε ή μαμμά της σε λίγο πού θά γύριζε;

Θέλησε να σηκωθεί άπάνω, να φωνάξει, αλλά ή φωνή ξεψύχωσε στα χείλη της και το σώματάκι της δεν κουνιόταν.

Ξαπλώθηκε σε μιá πολυθρόνα, για να περάση τη νύχτα του.

Τό δωμάτιο της φάνηκε μεγαλύτερο, φωτεινότερο, και καθώς κοίταζε τη γάτα, την είδε καθαρά πού έκλεινε τό μάτι στο σκίουρο...

Ω, ώ, ρώτησαν οι δύο γλάροι, τί τρέχει;

Ο σκίουρος όμως είχε τηδήσει από τό κλαρί του και στριφογύριζε στη θέση του, πολεμώντας να πιάσει την ουρά του.

Ένας σύντροφος, ένας σύντροφος! είπε ή γάτα.

Πού είναι, πού είναι; ρώτησαν οι γλάροι.

Νά τος, νά τος! απάντησε ή γάτα, κουνώντας τά μουστέκια και δείχνοντας με τό δεξί της πόδι.

Και τό παιδί είδε τότε, ότι αληθινά δε βρισκόταν πιά στη γωνίτσα του, ανάμεσα στα πακέτα, αλλά ήταν κλεισμένο,

χωρίς να ξέρει πώς, μέσα στο κλουβί.

Τότε έβαλε τις φωνές: - Όχι, δεν είν' αλήθεια! Έγώ δεν είμαι τρυγόνι! Είμαι κοριτσάκι και περιμένω τη μαμμά μου!

Κι' έκαμε ν' ανοίξη την πόρτα του κλουβιού, αλλά τότε είδε ότι δεν είχε πιά χέρια, αλλά φτερούγες σκεπασμένες με άσπρα πούπουλα.

Άχ, Θεέ μου! στέναξε.

Η γάτα είχε αγριέψει, είχε άνασηκωθεί, και τίναζε την ουρά της πέρα-δώθε, κι' έδραζε σπίθες από τά μάτια της.

Την άκουσε εκεί; μάς φοβέρισε τό παλιόπουλο!

Α, τώρα θά τη μάθουμε τρόπος. Έμπρός! Σπάστε τό κλουβί!

Ναι, και! είπαν οι γλάροι, τώρα θά της μαδήσουμε τά φτερά και θά τη σκοτώσουμε.

Όχι, μην την πειράξετε, είπε ο σκίουρος, πού άλλοτε είχε φίλες στα δάση με τά τρυγόνια.

Δεν άκούω τίποτα! είπε ή γάτα. Θά την πιάσω, θά την ξεσκίω και θά τη φάω.

Κι' είναι, ξέρετε, νόστιμη. Έμπρός, γλάροι, σπάστε τό κλουβί!

Κι' όρμησαν τότε όλα τά ζώα πάνω στο κλουβί και τό χτυπούσαν από δω κι' από κει για να τό σπάσουν και να τό κομματιάσουν.

Χάθηκε, συλλογίσθηκε ή μικρή κι' έβαλε μιá δυνατή φωνή: Μαμμά! Μαμμά!

Μιά πελώρια σιλουέττα πρόβαλε ξαφνικά πίσω από τό γραφείο.

Ήταν ο μάγος.

Κι' αληθινά, σά νάγινε αυτό με μαγεία, όλα τά πράγματα ξαναπήραν πάλι τις θέσεις τους.

Θέλησε να παρκκαλέσει τό μάγο και να του πει: «Αλήθεια, κύριε, είμαι πουλί και δε θά με δώσετε πίσω στη μαμμά μου;»

Ύστερα όλα απομακρύνθηκαν, θάμ-

πώσαν, σκοτεινιάσαν, σά νάχε περάσει ο γέρος πού άποκοιμίζει τά παιδιά.

Ένα ρολόι χτύπησε στη σγαλιά της νύχτας. Δέκα ή ώρα!

Όπου νάσαι, έφτασε! συλλογίστηκε ο Σολομών και πρόσεξε μήπως άκουγόταν έξω περπατησιά.

Άλλά τίποτα! Έξω ήταν βαθειά γαλήνη και ήσυχία. Μ' αυτή την όμίχλη όμως, ήταν πολύ πιθανό να είχε χάσει τό δρόμο της ή άγνωστη γυναίκα και ν' άργήσει.

Σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα κι' έκαμε μερικά βήματα στο δρόμο.

Κανείς! Πλησίασε μάλιστα και τον πόλιση, πού ήταν σκοπός και τον ρώτησε.

Όχι, καμιά γυναίκα δεν είχε περάσει από κει. Άλλά μ' αυτόν τον παλιόκαιρο, συχνά χάνουν τό δρόμο τους οι άνθρωποι κι' άργούν.

Καληνύχτησε τό σκοπό και γύρισε στο μαγαζί του.

Τί να βάλει λοιπόν με τό νού του;

Αν δεν είχε στα χέρια του τό παιδί, θάλεγε: Σίγουρα μ' έκλεψαν! Άλλά μιá μητέρα άκούστηκε ποτέ ν' άφισει τό παιδί της, για να μην πληρώσει τό χρέος της;

Αράδιασε με τό νού του όλα τά ένδεχόμενα: ένα άτύχημα λόγου χάρη, ή μια άπρόοπτη καθυστέρηση, ή χάσιμο του δρόμου μέσα στην όμίχλη.

Έντεκα ή ώρα!

Αυτή τη φορά, ο Σολομών άνησύχησε για καλά. Α, γιατί άφισει να του φύγουν έτσι αυτές οι τέσσερες λίρες στερλίνες;

Μα είχε άκουσει ποτέ τέτοιου πράγμα! Νά δανείζει κανείς χρήματα μ' ένέχυρο ένα παιδί; Νά λοιπόν τώρα, πού κάθεται και κλαίει τά λεφτά του!

Έντεκα και μισή.

Ίσως έχασε τό δρόμο, συλλογίστηκε ο Έθραλος, και μιá πού ξέρει πώς τό παιδί της είναι άσφαλισμένο, περιμένει νάρθει αύριο.

Με την ιδέα αυτή ήσύχασε λιγάκι. Άλλά θά καθόταν ακόμα να περιμένει; Η κίτρινη φλόγα του λύχνου είχε λιγαστέψει σιγά-σιγά και δεν έμεινε τώρα παρά μόνο τό καμμένο φυτίλι πού κίπνιζε.

και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Καθώς περνούσε κοντά στο παιδί, χαμήλωσε τό φως και τό κοίταξε.

Είχε άκουμπήσει τό κεφαλάκι της σ' ένα δέμα ρούχα και κοίμωταν σάν άγγελούδι. Ο σκούφος της είχε γλυστήσει και οι χρυσές μπουκλές της στόλιζαν τό κεφάλι της σάν μ' ένα φωτιστέφανο.

(Ακολουθεί) ΜΙΚ Α ΣΤΑΣ ΝΟΠΟΥΔΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

3. Πώς να στολίζετε ένα καλάθι άχρήστων του γραφείου.

Πούλουβν βέβαια και στολισμένα, βαμμένα, έτοιμα. Άλλά συνήθως είναι άκαλαίσθητα. Οι καλές μου άναγνώστριες μπορούν ναγοράζουν απλά καλάθια από λυγαριά και να τά στολίζουν μόνες τους.

Κοιτάξτε τά δυό μοντέλα πού σας δίνω εδώ. Το ένα είναι καλάθι τετράγωνο, φοδραρισμένο με σατινέττα ζωηρού χρώματος και στολισμένο με κορδέλλες δυό χρωμάτων, πλεγμένες ανάμεσα στις λυγαριές.

Κοιτάξτε το άλλο μοντέλο, πολυτελέστερο, ει-

και καλάθι από σκούρα λυγαριά στρογγυλό, φοδραρισμένο επίσης με σατινέττα. Ο στολισμός του αποτελείται από κοκκαλένιους κρίκους δεμένους με κρίκους από κορδέλλες.

Α, τί ώρα! καλάθια θά προσφέρете την Πρωτοχρονιά στους δικούς σας!

Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

ΚΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Δυό δραματικοί συγγραφείς, στο Παρίσι ήταν στενοί φίλοι μά και φοβεροί αντίπαλοι.

Ένα βράδυ, στο θέατρο, πού παιζόταν έργο του Ωζιέ, ο Δουμάς άνακάλυψε μεταξύ των θεατών έναν κοιμισμένο.

Τό άλλο βράδυ παιζόταν έργο του Δουμά. Ο Ωζιέ έφαξε καλά στην πλατεία, μήπως έβρισκε κι' αυτός κανέναν κοιμισμένο.

Νά και τά δικά σου έργα τί κάνουν! - Ο Δουμάς δεν τέχασε. Κοίταζε τάχα πιδ καλά τον κοιμισμένο. Κι' ύστερα είπε:

Μπά! είναι ο χτεσινός ο δικός σου! Άκόμα δεν εξύπνησε!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Είναι ο τελευταίος λαμπρός, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1928

Με τις 428 σελίδες του. — Με τις 308 εικόνες του. — Με το συγκινητικό μυθιστόρημα «Στη Σκιά του Πύργου». — Με το περιπετειώδες του 'Γουλιού Βέρον «Διετείς Διακοπές». — Με το αριστουργηματικό «Θαυμαστό Ταξίδι» της Λόγκερλινκ. — Με το ξεκαρδιστικό «Η Ρήνα κι' η Μαρίνα». — Με είκοσι δύο «Χίλια-Μύρια» του 'Ανανία. — Με δυο «Κύριακες». — Με 38 «'Αθηναϊκές 'Επιστολές». — Και με άμετρητα άλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ 'Αραφος δε. 80. — (και ταχυδρ. 85 διά τὸ 'Εσωτ. και 108 διά τὸ 'Εξωτ.) Ραρμένος δε. 85. — (και ταχυδρ. 100 διά τὸ 'Εσωτ. και 108 διά τὸ 'Εξωτ.)

δράσης πιά πολύ φέτος; από πέρ-σιν' και κάθε χρόνο περισσότερο') Κυρά Κυραλίνα (το γράμμα σου αυτό είναι τό πιά χαριτωμένο λό-σος μου έγραφε; ως τώρα και απο-πόμαι πού δέν έχω τόπο να τό δη-μοσιέσω διάκειρο' γιατί αν τό συ-νόψιζα, θα έχανα!) Ψάν της Φαι-δίμης (πού κι' αυτός δέν χάρηκε λιγότερο από τά παιδιά της; 'Ελ-θετίκι; όταν έλαβι τό π;Ψτο δε-δρασελίδο) Δούλην Λωδεκάνη-σιν' (μ' αυτό είναι τό έμblemα μου; κότε χρόνο και κολύ-ερα!) Παιαχάδ Ναντάμι (πολύ ενδει-κφερό τό γραμματάκι σου' να, έλ-πίζω τώρα να κίνω τρε; 'Κυ-ριακή; τό χρόνο τακτικά' 'Ε-λην' (από τό πιά ενθουσιώδη κι' εφρακι γράμματα πού έλαβι για τό δωδεκασελίδο και τό δεκά σου') Μηνάν Δημάκη (δ, και τό δε-κά σου!) Έστειλα 13 τετραδιά κι' εδχριστά πολύ) Ξερίραμιν (σ: ηη έρωτησή σου δε; χάρηκε πολύ για τον Κιρκιόνα) Κελαιδίετραν (εδχριστά πολύ δέν παροίξει, έξ-ρω την άρχη σου) Δασασιαν Δημητροπούλου (έστειλα, εν: ει-λα) Πύρρον (χαιρω πολύ τό σέ-δη μου σή μαμιά, -ηη πλιά μου φίλη) Γενναίαν Σπαρτών (όλο-λοιπο στή διάθεσή σου δε. 51, 20) Ούρανιαν Κουκουλά, Καλαριά, 'Οσφανούλαν, Αμαρυλίδια, Φοι-τητή, 'Αληνη, 'Ανθισμένην 'Αμυγδαλιάν, 'Αθανάσιον Διά-κον, Κάθην τών 'Αθηνών, 'Α-κάνθινο Ρόδο κτλ. κτλ. 'Ανθεμίδα, Κ. Μυλωνάπου-λον, Χαρουγήν της Λέσβου, Κα-ραμπαμπάν (έστειλα.)

Είς έσας επιστολές έλαβι μετά την 19 Δεκεμβρίου άσχυ-τήρω στο έρχόμενο.

ΟΙ ΛΑΔΑΣΕΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηται παρακαλοθται να δηλωνουν ήμεσας την νηαν των διέθθωναν εις τό γραφεριον μας, αποστέλλοντες και δραχυμ. 5 διά την έκπέπασαν της νέας ταυρίας. 'Αλλος δέν εθθονόμεθα διά την άπολειαν τών φυλλαδιών των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΙΣ ΣΥΝΧΕΧΕΙΑ 242ου Αγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλαδίου τούτου αἱ λύσεις εἶναι δεκταί μέχρι τῆς 22 Φεβρουαρίου.

52. Λεξιγριφος Αὐτοκράτορα Ρωμαιο Με λουλούδια στεφανώνω Και πατριδα ἐνός 'Αγίου Που ἀγαποῦμε φανερώνα. Ταξάν

53. Μεταγραμματισμός Στην ἐκκλησιά τό βλέπεις μά και στό σπίτι σου' Τό πρώτο μετατρέπεις; Βάλ' το στή μύτη σου. 'Οδοσεύς 'Ανδροεύτως

54. Λεξιθηρία Τό ἐπιθετό μου Πέντ' έχει ψηφία' Μά όπως τάνα γνώσης, — 'Απ' τό δεξιά, 'Απ' τ'αριστερά, — Δέν τοῦ φέγγει ἡ γνώσις Ουτε ἡ σοφία. Πάνθειια 'Αβραδάτου

55. Αἶνιγμα Τοῦ σπιτιοῦ συστατικό, Που 'ναι και ἀρσενικό, 'Αν τό ἀνορθογραφήσης, Και οὐδέτερο τό ... χιτισίς, — Πόλη δὲλακερη μ' αὐτό Θά μπορεῖς νά ἀεροσπίσης. Κοκκυνοαρθερμιμένος

56. Δικτυωτόν * * * * * — Μουσικ. ὄργανον * * * * * * * * * — Ὅρος περίφρον. * * * * * * * * * — Κράτος ἀσιατικόν. * * * * * * * * * — Ρῆμα κοινόν. Καὶ καθέτως τά ἴδια. Νάρκισσος

57. Φύδην-Μύδην 'Αρχαίου γνωμοκώ, γνωστο-τάτου, τό στοιχεῖα ἐχωρίσθη-σαν ἀνά τρία, πρὸς ἐπιγραφῆν. 'Αλλὰ τυχαίως αἱ τριάδες αὐταὶ ἀνακατεύθησαν. Και τώρα ζη-τεῖται ἡ τακτοποίησις των πρὸς ἀνωσχηματισμόν τοῦ γνωμοκώ: ΝΕΟ-ΣΑΝ-ΣΗΗ-ΡΑΣ-ΠΟΝ-ΗΣΗ-ΥΘΑ-ΛΕΣ-ΕΞΕ-ΙΣΕ Επιτυχία Κυζικηνοῦ

58 62. Μαγική Συλλαβή Διά τῆς κραυγῆς ἐνός πτηνοῦ ν' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἑν γράμ-μα τών κάτωθι λέξεων, ὥστε νά σχηματισθοῦν ἀνυ ἀναγραμμα-

τισμοῦ ἄλλαι πόσαι λέξεις: ὄνος, ἔτος, αὐτός, ὄνιον, ὄνιος, ὄνιος Αἴτια Ἀδύη

63. Αἰροστικῆς μετ' 'Ελλι-ποσυμφρόνου. Γ' ἀρχικά τών κάτωθι ζητου-μένων λέξεων ἀποτελοῦν 'Ελλι-ποσυμφρόνον ἀρχαίον γνωμοκῶν τοῦ τύπου * * * * * τοῦ οἴσιου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις: 1. Ζῶον φορηγόν' 2. 'Ελλη-νική λουτρόπολις' 3. Πόλις τῆς 'Ηπείρου' 4. 'Ορις. 'Αετός τοῦ Πέντεο

64. Γρόφος

λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε
λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε
λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε
λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε	λε

 Γαῶν γιος Κ. Αρακέπουλος

Διά τούς Γαλλομαθεῖς 65-67. Cinqnia-Rébus 1.—Έξ; νηανισμένος, ποίος. 2.—'Εργον, ὕδωρ, κίσα. 3.—Πικρά, ἐκεῖ, ποίος. (Και τά τρία ὀνόματα γεωγρα-φικά.) Κυκλαμιά

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευμ' Ασκῆς, τοῦ φύλ. 40 609. Πύραμις (πυρά, μύς. — 610. Λακωνία - Λαπωνία - 'Ισκι-νία. — 611. Τυρός-Τύρος. — 612. Οὐγγαρία-ἀγγοῦρια. **Β** ΠΑΝ ΒΡΟΝ ΜΑΡΟΚΟΝ ΜΕΤΑΛΛΙΟΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ ΑΡΧΙΑΗΣΤΑΡΧΟΣ 614. 'Ιησοῦς ὁ Ναζωραίος, Β-σιλεύς τών 'Ιουδαίων. (Ἡ ἀνά-γνωσις κατά στήλας ἐκ δεξιάν, ἐκ τῶν κάτω και τών ἀνω ἐναλ-λάξ.) — 615 — 616. 1. Φάρος, Πά-ρος, Πάνος, φανός, 2. 'Ορος, ὄσος, νόσος, νῆσος. 3. 617. ΜΕΓΑΣ (Μέδουσα, 'Ενυώ, Γύγης, 'Αληκτώ, Σειρήν.) — 618. 'Η παλάς παλάς, — ἡ ζευγάς ζευ-γάς ζευγάς. — 619. 'Η τυραννίς ἀδικίας μήτηρ ἐφν. (Οἴη, ραν-εις α, δι — 620. Β Ο Ν κη, ἄς, μί, Ο Γ Ε τῆ ρέ, φί. Ν Ε Υ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΘ' - 43
Τόμοι της «Διαπλάσεως» διαφόρων ἐπι-καλλιτεχνικάτα χροσοδούμενοι, λ- λούται εις τὸ Ηββαλισπασιόν της ς- οτίας, 1. Δ. Κολλέρου και 2. ο Σταδίου 50.

ΚΘ' - 44
Αναλλάσσει παντός είδους γραμμα- Α σημα (δχι οχιδμένα, λερωμένα ἢ δόντια λειψά) εις οιδανόποτε ποσότη- δίδαν διαφορά 'Αποικιών, 'Ασίας, Νεπ- και Κεντρικῆς 'Αμερικῆς, Νέας Ἐθρας κτλ. Προτιμῷ 'Ελληνικά πρώτον ἑβδῶδα μεγάλῆς κεφαλῆς 'Ερροδ' (ΕΑΛ.ΡΡΑΝ) μετόσας και ἀγοράσας Χριστ. Νάτσος ὁδός Βενιζέλου 48, Θεσσαλονίκη.

ΚΘ' - 45
Πρωτοβιμίνονας στὸν Διαπλάσεωσ ἡχηρὰ καὶ ἀνταλλάσσει τετραδιά με δόλους ἐς. Δόσι; Αἰθία 'Ιακωβίδου, Δουρρπούτη, Α. 15, 'Αθῆναι, διά Βασί- σαν τοῦ Λάκουσ?

Βασίλειον τοῦ Λάκουσ **ΚΘ' - 46**
Ἡ Κομέλια και τὸ Λουλείδι ζη- ἀνταλλάγη Μ. Μυστικῶν με μικροῦ ἰδιαιτέρως με τὴν Ἑλλά.

ΚΘ' - 47
ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΥΜΗΤΩΝ ΘΕΩΝ Ἠ' Ὀδῶν καὶ Ὀρειῶν εὐλογοῦνται ὡς ἄριστοι ἀναπασταστικῶν κινήσιν. Μῆ- κία συνδρομή ἐκδοθῶσικος. 'Εγγραμ- μέλη, Αἰγυπτιακά, ἐγγραφῆτε !! Ὁ- δωρὴ παραρτήματα στὴν Αἴγυπτο. Διε- Ξενοδοχίον διαγάλωσ 'Αλεξάνδρου ἰδί- ος; λμπίκος Θεοδῶσ Θεσσαλονίχης. 'Βελ- τική Τραπέζα ἐφον. 'Ροα δέν είναι ἡ- λα Βαρέλλια οὐτε 'Αθῶνα 'Αποστολή (ἀναπαστασ; ἑβδῶδα). Τὴν πάστα, π- μπίεσσι !! Κολθετε φρόνιμα !!

ΚΘ' - 48
Πόδια, με κί' ἐγώ δέν τὴν ἔρω τά **ΚΘ' - 49**
Πόδια, με κί' ἐγώ δέν τὴν ἔρω τά **ΚΘ' - 50**
Ρακουετίν, με ἐνοχλεῖ. Δέν είναι ὅτι είναι ὁ Ζέρος. Ἄλλο δὲ τῆ 'Αγη- ΚΘ' — 783) με τό φηδοῦσιν μου ἡ- πλασθῆ, ὁσὶ ἐγώ εἰλικια δταν ἐπει- σισθῆ. Τὰ αὐτὰ και ὀιὰ τό Σπυρνεοσ και τὸς ἄλλους ἀποκαλυφθέντας ἐδη- πωρ' ερω. ΚΑΘΙΚΟΥΣ ΠΟΡΟΥ **ΚΘ' - 51**
Στὸν ἑρδειον Δεσμῶν **ΚΘ' - 52**
Μὲ τεύκη ἀποστέλει ο 'Γριανοβία Μ' Πένου Ἄσκηρ, ἀναλλάσσει τε- τραδιά; Φλοῆλη. Μετάνη 3. 'Αθῆναι Μισσολκό, 'ΕΛΛΗΝΟΠΟΛΙ **ΚΘ' - 53**
Δ αγωνιστάσ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΥ ΚΟΡΗ τών ΑΘΗΝΩΝ. Ἐκτίσασ η Σ. Σ. / 'Ισπανία. Κλωμῆ Βασιλεία Αἴλια, Παραμυρογέννητη, 'Αληνη. 'Εκτός Διαγωνισμοῦ: Πανταχούσ Λο- ρών. Στείλατε Δόσις, ταχυδρομικά. Με- σου; εδχριστά ὁθέρη. **ΚΘ' - 54**
Είχονα στὸ Διαπλάσεωσιν εὐτυχῆ να τὸν καινοῦρο χρόνο, ξεχωριστά μείνονς πού γνωρίσω. Ἄλλῶσ τετραδιάς κάρτες μ' ἄλους ἐς Περισμῆνα Δόσι; Ὁ- λια Τραποκάρη, Πηλέως 66, Βόλος. Το- λό Γημνοσκαίδια, Ναυστοπούλα. Σαγμῆ- τας, δέν πῆρατε. Στείλετε. Ζητήσιν, Κῆ Χ. Περισκόσ, 'Αερσιμένο Κῆρα, Νερ- δεσ; 'Ησπιακόσια, λοιποί. Νά παρῆμεν **ΚΘ' - 55**
Κόστα Κ., Γιάννη Σ., ἔχετε φηδοῦσιν 'Αναλλάσσει τετραδιάσια; Ἐς σὺ λω ἐνα γαὶ σας και ἀναλλάσσει τετραδιά- με μετό των 12 εἰσὼν ποιόσ στήν ἄλη- Θέλια Τραποκάρη, Πηλέως 66, Βόλο- γατό. Χαρικλάσ